

Her stod Skipper Mortensen paa »Karen Sofie«s Dæk med en sort Hundeskindskabuds paa sit graasprængte Haar og begge Armene ned-sænkede indtil Albuerne i de dybe Klaplommer. Han var en lille, dystert udseende Mand paa omkring tredsindstyve Aar, der akkurat forstod Sømandsskab nok til to Gange aarlig at føre en Slup med Fede- og Flæskevarer fra Flensborg til København. Ikke des mindre havde han baade Blyringe i Ørene og blaa Tattoveringer paa Bryst og Arme; og naar han stod paa sit Fordæk og betragtede de forbispaserende Landjordsmennesker, var det med en saa fremmed og uforstaaende Mine, som følte han sig egentlig kun hjemme i en Orkan paa Atlanterhavet.

Oppe paa Rælingen sad et ungt, rødhaaret Menneske og halvsov med Hovedet i sine Hænder. Han var ikke køn. Han lignede — som han sad dør sammenbøjet, med en strikket Hue bag i Nakken — en lang, tung Abe, der var kommen i Sømandsklæder. Det var Sønnen Søren, . . . den unge Mand, man havde tiltænkt Trine til Kæreste og Husbond.

Da Skipperen saa' Drosken nærme sig, genkendte han straks Optoget og brummede, vendt mod Sønnen:

»Søren, skynd dig ned og tænd under Kedlen og steg et Par gode Rødspætter . . . vi faar Fremmede, ser jeg.«